

CLAMP UNIVERZUM II.

ÍRTA: YUUKO

A magazin egyik előző számában (*AniMagazin 55.*) már értekeztem a CLAMP tagjairól, stílusáról, valamint a Tsubasa RESERVOIR CHRONICLE című mangájukról és annak anime változatáról is. Talán már sejtitek, de én imádom a történeteiket és a mangák látványvilágát, bár néha kicsit túl sok mindent akarnak belezsúfolni egy-egy képkockába vagy éppen oldalra. Nagyon szeretném egyszer az összes mangájukat elolvasni, valamint a hozzájuk tartozó animéket, OVA-kat, filmeket, zenés videókat, egyebeket is megnézni. Ez a cél még kicsit távol van, de szeretnék nektek az általam eddig olvasott és látott CLAMP művek közül néhányat bemutatni. Elég sokat gondolkodtam azon, mely műveket válasszam, de végül ezekre esett a döntésem. Igyekeztem olyanokat bemutatni, amelyek szereplői sokszor tűnnek fel a Tsubasa RESERVOIR CHRONICLE-ban, és befejezettek mondhatók. Először egy top 10-es listát szerettem volna összeírni, de rájöttem, hogy az úgy nagyon sok lenne egyszerre, ezért három részre bontottam.

Kísérletezés

Míg a legtöbb shoujo mangában a világosabb és a pasztell színek dominálnak, addig a CLAMP műveire a sötétebb árnyalatok és telített színek jellemzőek. Ekkor még különböző mangákkal – főleg one-shot művekkel kísérleteztek – próbáltak rátalálni a stílusukra. Az *RG Veda* után az első hosszabb művük a *Magic Knight Rayearth* lett, amely szintén egy fantasy történet, bár e két

mű eléggé eltérő egymástól. Még ebben az időszakban készült többek között a *Legend of Chu Hyang* és a *Shirahime-Syo* is, ami már csak azért is különleges, mivel magyarul is megjelent.

És bár a *Clover* már egy későbbi művük, sőt, nem is fantasy, hanem inkább egy cyberpunk alkotás, de talán a legnagyobb művészi kísérletezés a CLAMP részéről.

1, A kezdet kezdete – RG Veda (10 kötet) 1989-1996

Igaz, hogy ezelőtt készítettek különböző doujinshi mangákat is, de ez volt a CLAMP első hivatalosan kiadott sorozata, így mindenképpen szerettem volna megemlíteni. A történet a Veda mitológiából merített, a manga címe is a Rigveda (ősi indiai védikus szanszkrit himnuszok gyűjteménye) átírata.

Történetünk szerint a világ kezdetén járunk, amikor még az istenek uralták a világot. Mindenki békében élt, azonban egyszer Taishaku-ten, az egyik tábornok fellázadt a Mennybéli Császár ellen, és megölte őt. Ezután 300 év telt el, mikor is az egykori császár csillagjosa, Kuyo, sikeresen megszökött a börtönből, ahová Taishaku-ten záratta be. A jósnő egyik régi barátját, Yasha-ou-t bízzák meg a szökevény megölésével. Yasha-ou sikeresen megtalálja Kuyót, aki felfed előtte egy próféciát egy gyermekről, aki uralni fogja az univerzumot. Valamint a hat csillagról, akik meg fog-

ják semmisíteni a mennyet. Ezzel a feladattal a mennybéli Császár egykori szolgája, a harc istene, Ashura-ou-t bízta meg, aki szintén életét vesztette a 300 évvel ezelőtti harcban. Mivel a jóslat szerint Yasha-ou fogja felnevelni ezt a gyermeket, a férfi Kuyo útmutatásának segítségével el is indul az Árnyerdőbe, ahol meg is találja őt, az Ashura klán egyetlen túlélőjét. Egy látomása támad, amelyben a csecsemő már tinédzsernek néz ki, és megkérdezi tőle, hogy miért ébresztette fel 300 éves álmából, majd be is mutatkozik a férfinak. „A nevem Ashura.” Annak ellenére, hogy ezzel a tettevel az egész klánjára veszélyt hoz, Yasha-ou úgy

dönt, maga mellett tartja a gyereket, de ennek súlyos következményei lesznek.

Szerintem eléggé látszik rajta, hogy az első munkájuk közé tartozik, jó párszor belezavarodtam a dolgokba, volt benne néhány logikai zavar. Bár ezen nálam az sem segített, hogy a manga alapjául szolgáló történet ezidáig ismeretlen volt számomra. Itt még annyira nincsenek jelen a CLAMP művekre általában jellemző stílusváltások, és a rengeteg sokkoló fordulat sem – bár azért ebből már van benne néhány –, illetve a történetvezetés szinte teljesen lineáris, szóval inkább egy fantasy eposzhoz hasonló.

De mivel ez az első művük, a rajongóknak kihagyhatatlan darab, valamint a hasonló műfajok kedvelői is tehetnek vele egy próbát. Ráadásul, ha a történetmesélés még nem is a megszokott, a vizuális stílusukra már itt is jellemzőek a nyúlánk, nyakigláb karakterek – bár azért még nem annyira, mint a későbbi műveikben -, széles vállakkal, hosszú, áramló hajjal, és persze chibi verzióban a humorosabbnak szánt részeknél.

1991-ben kiadtak hozzá egy 2 részes OVA-t, de a manga ismerete nélkül felesleges megnézni, mert csak egy-egy részletet ragadtak ki belőle, és még azokat is megváltoztatták. Valamint Ashura se nem férfi, se nem nő, a kinézete is teljesen androgün; de a mangában – legalábbis az angol verzióban – leginkább Ashura-ou fiaként, míg az animében lányként utalnak rá. Egyébként Ashura „Ashuraként” beszél magáról.

2, Tinilányok küldetésben – Magic Knight Rayearth (6 kötet) 1993-1996

Jópár iskola látogat el diákjaival a Tokió Toronyhoz kirándulni. Ezek között a diákok között van a nyolcadikos Umi, Fuu és a kissé bolondos Hikaru is. A lányok eddig még nem is ismerték egymást, azonban miután találkoztak, a föld hirtelen megnyílt, és egy másik világba kerültek át. Ott egy mágus, Clef – aki egy 10 éves kisfiúnak néz ki, azonban már jóval elmúlt 700 éves –, felvilágosítja őket a történetekről. A Cephireo nevű világban, ahová kerültek, káosz uralkodik, mivel Zagato főpap

elrabolta Emeraude hercegnőt, aki eddig imáival védte a világot a szörnyektől. A hercegnő utolsó erejével idézte meg hősnőinket a világba, mint Legendás Mágikus Lovagokat, hogy tápolják fel magukat és mentsek meg a világot. A lányok persze nem repesnek a boldogságtól – én se lettem volna az 14 évesen, de még most se igazán –, viszont nincsen más választásuk. Csak a hercegnő tudja hazajuttatni őket.

Igazából ennyi a történet, nem is túl hosszú. Lényegében a csajok keresik az ősi szelleme-

ket, hogy Legendás Mágikus Lovagokká válhassanak és Zagato embereivel harcolnak közben. A karakterek is eléggé sematikusak, a történet sem tartogat túl nagy meglepetést, azonban a vége felé van benne pár fordulat a későbbiekben szinte már védjeggyüké váló meglepő csavarokból. A grafikán látszik, hogy ez a sorozat az első műveik közül került ki, de hozza a tőlük elvárható igényességet. A karakterdizájn itt is jól néz ki. Annyi negatívuma volt számomra, hogy néhány harc jelenet kicsit túl zsúfolt lett, a robotokat pedig a végére már felesleges volt beletenni. A mágia+mecha

kombináció már sok volt. Bár kinek mi. Érdekes lehet még, hogy Mokona ebben a sorozatban debütált. Viszonylag rövid, könnyen elolvasható manga.

Az 1994-ben startoló animében megváltoztattak pár dolgot, például sokkal nagyobb szerep jut benne a kardforgató Feriónak, gondolom azért, hogy a női nézőknek is legyen kiért rajonganiuk. Valamint a lányok is többet harcolnak benne, és egy-két gonosz karakter is kitartóbb, mint a mangában, de alapvetően korrekten adaptálták a manga fő vonalát. Bár még a történet elején egy szereplőt random kővé változtattak, egy másikat pedig meg is öltek a dráma fokozásának érdekében, aztán főhetett a fejük az 1995-ben kezdődő 29 részes második évad adaptálása közben, mert igencsak kellett volna az a bizonyos személy a sztoriba... De végül ki tudták küszöbölni a problémát, csak hát ez egy kicsit kínos. Annyira furcsa volt mindkettő változtatás nekem, hogy direkt visszaolvastam a mangát is, hogy tényleg ez történt-e benne. Hát nem. Érdekes, hogy itt leginkább azért változtattak a történeten, hogy 20 részes animét tudjanak csinálni egy viszonylag rövidebb mangából. Mostanában sajnos épp a fordítottja igaz. Ami a megvalósítást illeti, nem néz ki rosszul, a karakterek megjelenése sem változott benne sokat, bár a lányok átváltozásánál elég Sailor Moon feeling volt. Az animében kicsit jobban megismerhettük a lányokat, és az ellenfeleiknek is több idő jut a kibontakozásra.

Illetve az angol szinkron margójára - nem találtam hozzá japán hangot, de biztos van -, ha még egyszer meghallom, hogy „Zhagaathoo”, sikítani fogok. Annyira irritált, pedig a hercegnő karaktere amúgy szimpatikus volt.

3, A magányos szívek melódiája – Clover (4 kötet) 1997-1999

A futurisztikus világban játszódó történet egyik főszereplője, Kazuhiko Fay Ryu ex-kormányügynök, aki egy nap felkérést kap egykori fellettesétől egy visszautasíthatatlan utolsó melóra. Egy csomagot kell elvinnie valahová. Igen ám, de kiderül, hogy a csomag nem más, mint egy fiatal lány, Sue. Sue egy nagyon magányos gyerek, gyakorlatilag kalitkába zárva, teljesen elszigetelten élt idáig. Ő ugyanis egy Clover, amely azt jelenti, hogy egy titkos kormányprogram során begyűjtött gyermekek közé tartozik, akik különböző erősségű és jellegű különleges képességekkel rendelkeznek. A gyerekeket egy bizonyos szisztéma szerint osztályozzák: az Egylevelűek (1-Leaf) a leggyengébbek, míg a négylevelű lóherének (4-Leaf) nevezettek a legerősebbek. Sue az eddigi egyetlen Négylevelű, így egész életében elzárva tartották a külvilágtól. Csupán egyetlen kívánsága van: eljutni egy bizonyos helyre, hogy megtalálja a boldogságát. Azonban sokan akarják megszerezni maguknak a lány erejét, így Kazuhikonak nincs egyszerű dolga, hamar búcsút inthet a békés, civil élet illúziójának.

Elég sokan úgy gondolják, hogy ez a CLAMP eddigi legrosszabb munkája. Én nem osztom ezt a nézetet, bár tény és való, hogy nem hasonlít egyik korábbi/későbbi sorozatukra sem. Olyan volt, mintha ez egy művészi kísérletezés lenne a CLAMP részéről. Az oldalak panelezése egyáltalán nem megszokott – elég szellősnek mondható, rendes panelek helyett sok kisebb kép jellemzi, illetve gyakran használnak benne oldalanként csupán néhány függőleges panelt. Emiatt a történet kicsit töredezett és nehezebben követhető.

Ráadásul sajnos befejezetlen, így megszegtem a saját ígéreteimet, hogy csak lezárt műveket ajánlok. De hogy miért van itt a helye? Egyszerűen szerelmes vagyok főszereplőink karakterdizájnjaiba! Imádom a cyberpunk beütésű kinézetüket, Sue szárnyai is gyönyörűen vannak megrajzolva. Valamint az első két kötet a jelent mutatja be – tehát Kazuhiko és Sue történetének a végét nagyjából megtudhatjuk –, míg a másik kettő a múltbeli és egyéb történésekre helyezi a hangsúlyt. Ohkawa Nanase szerint még két kötetnyi történet van hátra belőle, amely szintén a múltbeli eseményekre fókuszálna. Remélem, hogy egyszer majd befejezik, hiszen egy igazán gyönyörű, keserédesen romantikus és drámai műről van szó, amelyből kivételesen hiányoznak a megszokott humoros jelenetek. Nekem az volt a legfurcsább, hogy állandóan egy dalszöveget ismételtetek benne, aminek fontos szerepe van, de olvasás közben, főleg az elején nehezen tudtam elképzelni hozzá a dallamot. De erre van megoldás. 1999-ben készült hozzá egy hét perces kedvcsináló videó, mindenképpen érdemes megnézni. Hashimoto Ichiko hangjától egyszerűen kiráz a hideg, olyan gyönyörű. A manga olvasása közben kell hallgatni, és akkor már rögtön nem annyira zavaró *az a dal*, sőt...

Romantika

Hiába vannak komolyabb hangvételű mangák is, nem véletlenül hívják őket a Shoujo Királynőinek! A CLAMP művek egyik visszatérő motívu-

ma a „Szerelem túlmutat mindenben” – a nemeket is beleértve, akár azonos nemű vagy éppen nemtelen karakterekről legyen is szó. És annak ellenére, hogy jónéhány sorozatuk alapja azonos vagy éppen hasonló, minden mangának van egy egyedi hatása, fő mondanivalója.

4, Vár egy bájos kaland – Cardcaptor Sakura (12 kötet) 1996-2000

A *Cardcaptor Sakura* volt a CLAMP második olyan mangája, amely a Nakayoshi c. shoujo-antológiában jelent meg. Ezeknek a műveknek a célközönsége leginkább a fiatal lányok, így a manga főhősnője is hasonló korú lett, mint az olvasók.

Kinomoto Sakura, egy negyedik osztályos általános iskolás kislány, aki egy nap édesapja könyvtárában egy rejtélyes könyvet talál. Amikor kinyitja, a könyvből előjön egy plüssállat-szerű lény, aki Kerberosként mutatkozik be.

Kero-chan feladata a Clow-kártyák őrzése, azonban miközben aludt, a pecsét feltört, és a kártyák eltűntek. Mivel Sakura is birtokol egy kis varázserőt – hiszen képes volt kinyitni a könyvet –, így Kero-chan megbízza a kártyák összegyűjtésével. Mivel a kártyák varázserővel bírnak, így Sakurának minél előbb el kell kapnia, és visszaváltoztatnia őket, mielőtt katasztrófa történne. Sakura segítségére van legjobb barátja, Tomoyo-chan, akinek bár nincs varázserője, de ő készíti Sakura „cardcaptor” ruháit, illetve videókat is készít a kártyavadászatokról. Emellett a történet során megismerkedhetünk Sakura családjával is, a professzor édesapjával, illetve a bátyjával, Touyával, aki bár sokszor bosszantja a húgát, de ha kell, meg is védi őt. Fontos szerepe van még a Hongkongból érkezett Li Syaorannak, aki Sakurával egykorú, és szintén a kártyákat akarja összegyűjteni. Mindketten érzelmeket táplálnak Yukito-san felé, aki Touya legjobb barátja. Itt figyelj egy kis shounen ai a történetbe, de shoujo ai is található benne.

A történet két részre bontható. Az első felében leginkább a kártyák keresése és begyűjtése a legfontosabb, miközben megismerhetjük a főbb szereplőket – Sakura családját és barátait – valamint a motivációikat és háttértörténeteiket. A második felében felbukkan egy titokzatos személy, aki keresztbe tesz hősnőnknek.

Igazából erre mondanám azt, hogy 100%-ban egy shoujo manga. Itt az embernek igazából nem kéne aggódni a szereplők miatt, de mégis megteszi, mert nagyon meg lehet kedvelni őket.

Minden karakter nagyon bájos és szerethető, és legtöbbjük a koruk miatt elég ártatlan. A manga legfontosabb motívuma nem a kártyák összegyűjtése, hanem inkább Sakura érzelmi fejlődése, akinek sok mindent át kell értékelnie annak érdekében, hogy rájöjjön a valódi érzéseire. A műben feltűnő shoujo és shounen ai szálakat pedig nagyon finoman ábrázolják benne, szeretem a CLAMP, jelen esetben pedig Sakura tiszta hozzáállását a szerelemhez. A manga mindenfajta romantikus érzelmeket egyenrangúként kezel, bár volt benne mellékszálként egy tanár-diák kapcsolat, amelyet azért már túlzásnak érzek. Mégiscsak negyedikesekről van szó...

Összességében ez egy imádnivaló, gyakran vicces történet – nem véletlen, hogy ez a CLAMP egyik legismertebb műve. (Amit a manga olvasása előtt, szegyen, nem szegyen, de egyáltalán nem értettem.)

1998-tól 2000-ig futott a manga 70 részes anime adaptációja. Elég sok mindent hozzáadtak az eredeti történethez, a kártyavadászatot meghosszabbították, és számos filler kártyával bővítették, sőt még egy főbb filler szereplőt is kapott a sorozat. 45 rész kell ahhoz, hogy eljussanak a manga történetének a feléig, ami így kicsit túl hosszú lett. Valamint a második felébe is elég sok filler került, és egy elég fontos momentumot is kihagytak belőle, ami a csak az animét nézőknek talán nem tűnt fel, de nekem ezért a vége miatt maradt egy kis hiányérzetem. Ettől függetlenül

az anime is jól sikerült, a grafikája is jól nézett ki, a karakterek pedig változatlanul aranyosak. 1999-ben készült hozzá egy film, amiben Sakura nyer egy utat Hongkongba, és természetesen viszi magával a többieket is, de persze nem maradhatnak bonyodalom nélkül. Igazából egy teljesen originalisztori, és nincs benne semmi lényeges dolog a fő-történetre nézve, azonban egyszer érdemes megnézni. 2000-ben készült el a második film, amely időben az anime után játszódik, és feltűnik benne egy teljesen új kártya. Ha az első filmet nem is, ezt mindenképpen érdemes megnézni, hiszen remek lezárása az animének.

Szerintem mind a manga, mind az anime végén jól elvarrták a szálakat, ezért is lepott meg kissé, amikor megtudtam, hogy 2016-ban folytatták a mangát *Cardcaptor Sakura: Clear Card Arc* címmel, ami szintén kapott egy 22 részes anime adaptációt 2018-ban.

5, Angyali kívánság – Wish (4 kötet) 1996-1998

Egy fiatal sebész, Kudo Shuichiro éppen hazafelé tart este, amikor egy különös kislányt vesz észre egy fa tetején. A lányt hirtelen megtámadja egy varjú, de Shuichiro elzavarja a madarat. Amikor közelebről is megnézi a gyereket, észreveszi, hogy szárnyak vannak a hátán. Mielőtt a doki bemesélhetné magának, hogy a sok munka miatt kimerült, és csak álmodja az egészet, a kislány udvariasan bemutatkozik neki. Miszerint Kohakunak hívják, és ő egy angyal. Éjjelente elvesztik az erejüket és összemennek, így nagy bajban lett volna, ha Shuichiro nem jár éppen arra. Hálából teljesíteni akarja a doki egy kívánságát, azonban az kijelenti, hogy már mindene megvan, és nem vágyik semmi olyanra, amit ne tudna magának előteremteni. De Kohaku mindenáron meg akarja hálálni Shuichiro kedvességét, így hazáig követi megmentőjét. A férfi reggel felébredve megkönnyebbülten konstatálja, hogy az egész csak egy álom volt, de nincs olyan szerencséje. Kohaku még mindig ott tanyázik a kertjében, és ha lehet, még lelkesebb, mint tegnap volt. Nappal Kohaku fel tudja ölteni a rendes – gyönyörű felnőtt – alakját. Miután nem jutnak dűlőre egymással, Kohaku megkéri Shuichirót, hogy hadd maradjon nála addig, ameddig vissza nem fizeti a kedvességét. Így kezdődik meg Kohaku és Shuichiro közös élete, melybe azért néha belezavarnak különböző angyalok és démonok, valamint egy furcsa szerelmespár – és persze megtudhatjuk azt is, hogy Kohaku miért is flangál

a Földön egymagában. Mindemellett Shuichiro múltja is rejteget egy-két érdekességet.

Bevallom, hogy ez a sorozat azért egy kicsit különleges számomra, mivel ez volt az első manga, amelyet angolul olvastam. Azt viszont fontos megjegyezni, hogy az angol verzióban az angyalokra nőként, míg a démonokra férfiként utalnak, viszont nekik nincs nemük! Legalábbis ebben a történetben nincs, amit a japánok megtudtak oldani, bár angolul ezt nyilván nehezebb lett volna kifejezni. De ezt fontosnak tartottam megjegyezni, mivel így egészen más szemszögből is lehet nézni a történetet. (És Shuichiro-sant csak imádni lehet.) Ez egy bájos manga, amiben van humor, dráma, szerelem és érdekes fordula-

tok. Ez is elég rövid terjedelmű, csupán négy kötetes, de érdemes elolvasni. Nagyon sajnálom, hogy nem készült belőle anime, csupán egy zenés videó, viszont a Kobato. animeváltozatában láthatjuk Kohaku és Shuichiro kettősét, bár csak mellékszereplőként.

6, Érzelmek vagy programozás? – Chobits (8 kötet) 2000-2002

A történet kiindulópontja egészen egyszerű. Főhősünk, Motosuwa Hideki, aki vidékről költözött Tokióba. Mivel nem tudott bejutni az egyetemre, ezért egy felkészítő iskolában tanul a barátjával, Shinbo Hiromuval. Hideki nagyon szeretne venni magának egy Persocomot, ami egy

nagyon fejlett, leginkább női formájú android, azonban így is olyan csóró, hogy sulit mellett még dolgoznia is kell. Ennél jobban már csak egy barátot szeretne, hiszen még sosem került egy lánnyal sem közeli kapcsolatba. Egy nap munkából hazafelé menet egy szemétrakás mellett megpillant egy lányt a földön heverve. Miután megnyugszik, rájön, hogy nem gyilkosság történt, a lány ugyanis valójában egy Persocom. Végül hazaviszi magával, és hosszas szerencsétlenkedés után sikerül is működésre bírnia, de a lány csak egy szót képes kimondani: „Chii”, ezért Hideki ezt a nevet adja neki.

Itt kezdődik a történet, amely leginkább a két főszereplő kapcsolatáról szól. Vajon ember és gép között lehet-e igaz szerelem?

Emellett fontos eleme még a műnek Chii múltjának kiderítése is, és jópár mellékszálát is végigkövethetünk mellette. Például Hideki barátjának, Shinbo-kunnak vagy éppen Chii munkahelyén a vezető történetét.

Ez a manga is nagyon jól sikerült, nagyon szerettem Chii karakterét és a mesekönyvet, amit olvasott. Ezenkívül a mellékszereplők is szimpatikusak voltak. De Hideki eddig az egyetlen CLAMP főhős, akit nem tudtam megszeretni. Nem azt mondom, hogy utálok, és ettől függetlenül Chii-channal aranyos párost alkot, de az eddigi főszereplő urak közül ő áll számomra az utolsó helyen. Viszont a Chobits így is egy bájos és romantikus történet, bár némileg kevesebb benne a drámai jelenetek száma, mint azt eddig megszokhattuk.

2002-ben készült hozzá egy 24 részes anime is, amelyben szintén jópár dolgot átértelmeztek, illetve sok filler jelenet került bele, de ez szerencsére nem annyira zavaró. A manga hangulatát is vissza tudta adni, valamint a rajzolás és a hangok is jók lettek, azonban a végét – és Freya történetét is – eléggé megváltoztatták, illetve kicsit összezsúpták, viszont ennek ellenére is érdemes lehet megnézni.

7, A tisztaság szépsége – Kobato. (6 kötet) 2004-2011

Ha azt mondtam, hogy számomra a Wish az egyik legkedvesebb CLAMP manga, akkor Kobato

a legimádnivalóbb női szereplő. Kobato egyáltalán nem tökéletes, sőt kimondottan ügyetlen, de mindent önerőből szeretne megoldani, hatalmas szíve van, és képes mindenben a jót látni. Fontos küldetése van: a nála lévő különleges üveget meg kell töltenie sebzett szívű emberek bánatával. Ha az üveg megtelik, akkor valóra válik a kívánsága, miszerint elmehet egy bizonyos helyre. Küldetésében segítségére van az állandóan mogorva, plüsskutyá kinézetű loryogi-san. De még magát az üveget is nehéz megszereznie, loryogi-san ugyanis eléggé maximalista, és könyörtelenül pontozza védenca viselkedését. Jópár nehézség után Kobato állást szerez magának egy óvodában, ahol megismerkedik a kedves, ám valamiért gyakran szomorú Sayaka-senseijel valamint annak segítőjével, Fujimoto-kunnal, aki nem igazán bízik meg hősnőnkben. Kobato igyekszik helytállni új munkahelyén és gyűjtögetni a bánat-konpeitót-

kat (pont úgy néznek ki, mint ez a japán cukorka), azonban még nem is tudja, hogy milyen nehéz feladatra vállalkozott. Közben az ideje is egyre fogy, mivel csupán egy év áll rendelkezésére az üveg megtöltésére. Maga Kobato is elég rejtélyes teremtés, hiszen a történet elején szó szerint az égből pottyán le, és láthatóan egyáltalán nincsen tisztában a dolgok normális menetével.

Ezt a mangát szintén nagyon szeretem, egy igazán aranyos, de azért drámai pillanatban is gazdag mű, hiszen minden főbb szereplő múltja rejteget pár tragikus vagy meglepő fordulatot. Apropos, vajon loryogi-san mindig is egy morcos plüsskutyá volt? Az ő háttértörténete nálam mindent vitt!

2009-ben, a CLAMP 20 éves jubileumának évfordulójára készült a sorozat, melyet a Madhouse vitt képernyőre. Az anime viszonylag korrekten adaptálja a mangát, úgy gondolom, hogy mindkét változatot érdemes megnézni. Az anime negatívumának loryogi-san háttértörténetének teljes mellőzését mondanám, amit Kohaku és Shuichiro (Wish), valamint Syaoranék (Tsubasa Chronicle) anime-original feltűnése sem tud feledtetni. De ezen kívül egy rossz szavam se lehet rá, hiszen a hangulatot teljesen visszaadta, és még arra is ügyeltek, hogy Kobato több csinos ruhát viseljen a sorozatban, és ne állandóan ugyanabban a ruciban legyen. A hangok is remekül el lettek találva, Kobato énekhangja pedig kifejezetten gyönyörű volt benne.

Társadalomkritika

Bár a CLAMP egyik védjegye, hogy szeretnek mélyebb jelentést, gondolatokat csempészni a műveikbe, azonban a *Tokyo Babylon* és az *X/1999* kétségkívül a legelgondolkodtatóbb és legsötétebb hangulatú sorozataik. Valamint szintén ennél a két mangánál érzem nyilvánvalónak a mű társadalomkritikus hozzáállását. Rengeteg fontos témát vesznek elő bennük – mint az idegenekkel való bánásmód, a környezetszennyezés és hatásai, a zaklatás és bántalmazások következményei... és hiába íródtak ezek a mangák a '90-es és 2000-es években, a mondanivalójuk sajnos még mindig aktuális.

8, A mindennapok tragédiái - Tokyo Babylon (7 kötet) 1990-1993

Történetünk főszereplője az alig 16 éves Sumeragi Subaru, aki fiatal kora ellenére már a Yin-Yang mester Sumeragi család 13. feje. Subaru egy onmyoji, vagyis ördögűző. Van egy ikertestvére, Hokuto-chan, aki extravagáns ruhákban szeret mászkálni, és mindenáron össze akarja boronálni Subarut Seishirou-sannal. Aki nem más, mint a harmadik főszereplő, a manga elején állatorvosként dolgozó 25 éves fiatalember. Ők hárman nagyon közel állnak egymáshoz. Talán már az elejére is ki kellett volna írnom, de ez tényleg egy shounen ai mű, vagyis fiú x fiú párosítás van benne, bár ez azért nem szokatlan a CLAMP esetében.

Azonban itt nemcsak egy brománc-szál, mint például a Tsubasánál Fay és Kurogane vagy épp az *xxxHOLiC* esetében Doumeki és Watanuki párosa, de nem is felesleges fanservice, hanem a történet egyik fő mozgatórugója. Viszont a cselekmény inkább Subaru munkáira koncentrál, hiszen onmyojiként különböző szellemekkel és tragikus sorsú emberekkel kerül kapcsolatba. Ha egy mondatban szeretnénk összefoglalni a történetet, akkor ez a manga a Subarut körülvevő rejtélyekről szól, miközben ő és a körülötte lévő emberek a világ problémáiról beszélnek.

Ebben a mangában igazából sokkal több van, mint ami elsőre látszik belőle, a CLAMP nagyon gondosan építette fel a cselekményt, és ha az elején néha furcsának is tűnik, utólag visszagondolva már látjuk, hogy nagyon is tudatosan van összerakva. Engem teljesen lesokkolt ez a manga, talán ez az első olyan művük, ami nagyon megérintett és el is gondolkodtatott.

A sorozat viszonylag nyitott befejezéssel zár, de Subaru és Seishirou-san története az ezt követő *X* című mangában folytatódik. (Bár ott már nem ők vannak a középpontban.)

A történet egy korábbi, kevésbé drámai változata már a Shoten című doujinshi gyűjteményben is szerepelt. A rajzolása a CLAMP korai stílusában készült – az utána következő *Magic Knight Rayearth* hasonlít rá szerintem a legjobban, de a szintén 1990-ben kezdődő *The Thief with 20 Faces* című mangájuk főszereplője is szinte teljesen úgy néz ki, mint Subaru. Az elején nem igazán tetszett a grafika, de a végére kifejezetten megszerettem. A manga fő színei gyakorlatilag nem a fekete-fehér, hanem a fekete-szürke, plusz egy kis fehér. Ez elég szimbolikusnak tűnik nekem, főleg a szereplőkre nézve, de nem szeretnék sem spoilerezni, sem pedig irodalmi eszme-futtatásokba blemenni. De igen, csak nem akarok senkit sem elriasztani. xD Valamint mindhárom főszereplő neve egy-egy csillagkép nevéből ered. A Hokuto maga Nagy Göncölt (Nagy Medve) jelent, és míg a Subaru a japán megfelelője a Pleiadesnek, amit magyarul a Plejádok vagy Fiastyúk néven ismerünk, addig a Seishirou az Orion – Vadász – csillagkép neve japánul. Ha valaki már tisztában van a karakterek személyiségével és a manga történéseivel, az utánanézve ezeknek a csillagképeknek érdekes összefüggéseket fedezhet fel. Nem véletlenül választották épp ezeket a neveket a mangakák.

„...a Tokyo Babylon és az X/1999 kétségkívül a legelgondolkodtatóbb és legsötétebb hangulatú sorozataik.”

Egyébként 1992-ben készült hozzá egy két részes original OVA, bár a második részben már voltak a mangából is jelenetek. Viszont egész jól visszaadják a karakterek személyiségét, és a történetük is illeszkedik a manga stílusához. Érdeemes megnézni a manga olvasása előtt vagy akár utána is.

9, Közeleg az Apokalipszis – X/1999 (18 kötet) 1992-2002

Nem igazán szeretek befejezetlen műveket ajánlani, de az *X/1999* egy fontos mérföldkőnek számít a CLAMP művei között. Valamint emlékeim szerint a mangáik közül egyedül birtokolja a 18+ besorolást. Erősebb idegrendszerűeknek ajánlott az olvasása, mivel talán ez a legbrutálisabb mangájuk. Ha valaki megkérdezné, hogy melyik CLAMP művet ajánlanám egy fiúnak, rögtön ez ugrana be.

A manga főszereplője Shiro Kamui, aki 6 év után tért vissza Tokióba. Első, sőt második ránézésre is durván a lázadó korszakát éli. Gyerekkorában nagyon közeli barátságban volt egy testvérpárral, Fuumával és Kotorival. Még ekkor Kamui megígérte Kotorinak, hogy ha felnőtt, feleségül fogja venni. Bár ez egy gyerekek közötti ígértet volt, Kotori még mindig szerelmes Kamuiból. Ezért is döbben meg, amikor is 6 hosszú év után végre újra viszontláthatja Kamuit, de a fiú teljesen elutasítóan viselkedik vele. Fuumánál sem jobb a hely-

zet, őt is teljesen semmibe veszi egykori legjobb barátja. Persze kapunk rá rendes magyarázatot. Távolléte alatt Kamuinak felébredt a természetfeletti ereje, és mivel mind az Égsárcányok, mind a Földsárcányok is rá pályáznak, így próbálta biztonságban tartani a barátait. A Földsárcányok, vagyis a hét Angyal el akarják pusztítani, míg az Égsárcányok, akik a Pecsétek – és szintén heten vannak – meg szeretnék védeni. De túl könnyű lenne, ha Kamui sikerrel járna, így a testvérpár is belekerül az események sűrűjébe, amely tragikus következménnyel jár. Miután mindkét fiú meghozta a maga döntését, már egyikük sem visszakozhat.

Egy nagyon pörgős mangáról van szó, amelyben akcióból és erőszakos jelenetekből sincs hiány. Néhol kifejezetten brutális képkockákat is láthatunk. Mindkét oldalon érdekes figurákkal találkozhatunk, bár az én összes kedvencem a Pecsétek közül került ki. Sorata pedig a kedvenc mellékszereplőm. Negatívumnak – nyilván a befejezetlenségén kívül – talán Kamui jellemfejlődését mondanám. Az elején még barátok között is csak egy barom, majd pár történés után hirtelen ő lett a „legártatlanabb” nyuszika a környéken, főleg egy bizonyos személy feltűnésekor. De ebben a szindrómában nem csak ő szenvedett, így ez másra is vonatkozik. ~~Igen, rád gondolok Subaru!~~ A Tokyo Babylon után imádom őt, de neki sem értett volna ebből a szempontból egy kis előrelépés. A történetek után annyira nem meglepő, de azért Kamui lehetett volna kicsit tökösebb, az ele-

jéhez képest a karaktere nagyon megváltozott, és inkább a többiek vitték előrébb a sztorit.

A befejezetlensége ellenére nagyon szeretem ezt a művet, bár az utolsó fejezetben még mindig nem tudtam túltenni magam. Miért!? Olyan szívesen elbeszélgetnék azzal a személlyel, aki szerint a manga túl durva volt, és emiatt elkaszálták... Bár itt azt azért meg kell jegyezni, hogy az X/1999 a Kadokawa Shoten által havonta kiadott Monthly Asuka nevű magazinban futott, amely egy shoujo magazin, és a célközönsége tínézser lányokból áll. Ettől függetlenül nem ilyen befejezést érdemelt volna ez a sorozat.

A figyelem fenntartása és a saját nyugalom érdekében inkább áttérek az animeadaptációra. A manga olvasása előtt valamiért nem volt kedvem elkezdni a 2001-ben startoló animét, pedig már régóta a tervezett sorozataim között volt. De a manga befejezése után rögtön rávettem magam, mivel ~~muszáj volt meghallgatnom Sorata eszakai tájszólását~~ érdekelt, hogyan dolgozzák fel az eredeti történetet és sok jelenet meganimálásra is kíváncsi voltam.

Nyilván lehetetlen volt 158 fejezetet 24 epizódba belesűriteni, főleg, hogy egy alternatív befejezést is kellett csinálni hozzá.

Voltak benne felesleges változtatások – például minek kellett belerakni egy kosárlabda meccset, amikor a mangában egy szó sem esik ilyesmiről –, vagy éppen néhány haláleset máshogy vagy kevésbé véresen zajlott benne. Bár ez olyan tekintetben érthető, hogy nem akarták felvinni a korhatárt. Sok apró változtatás volt benne, ami kissé idegesített, de ennek ellenére ez a változat is a kedvenceim közé került.

A grafikára szerintem nem lehet panasz, bár a végére kicsit sok volt az égből hulló fehér tollak mennyisége... És kivételesen a végével sincs problémám, sőt többet sírtam rajta, mint a mangán. Viszont nyilván annak még nincs tényleges lezárása.

Még 1996-ban készült hozzá egy film is, amit igazából csak azoknak tudok ajánlani, akik brutális halálokat szeretnének látni, mert a történet alig van köszönőviszonyban az eredeti sztorival. Senki háttértörténete nincs benne kibontva, így nem lehet aggódni értük, pedig szó se róla, itt aztán hullanak, mint a legyek. Illetve a sorozatnak és a filmnek eltérő befejezést csináltak, talán ez az egyetlen ok, amiért a filmet meg lehet nézni. (Én csak angol és német szinkronnal találtam meg, szerintem mindkettő borzalmasan sikerült, de nem akarok senkit sem elriasztani tőle.)

Bár a CLAMP legtöbb művét szeretem, de ez a két manga – és főleg a *Tokyo Babylon* – nagyon megérintett, mind a történetük, mind a mondanivalójuk. Valamint mindkét címnek van másodlagos jelentése:

- A Tokyo Babylon esetében eredetileg a manga címe szimplán Tokyo lett volna, de végül még kiegészítették, mivel szerintük Tokyo bizonyos tekintetben hasonlít Babylonhoz. Engem ez a cím először Bábelre emlékeztetett, ami egy érdekes utalás lehetne arra, hogy hiába beszélnek egy nyelven, mégsem értik meg egymást az emberek, de ebben a párhuzamban is van valami.

- Az X/1999 esetében azért van x a címben, mivel az x a matematikában egy változó, nincs rögzített jelentése, értéke pedig – az elején – ismeretlen. Valamint az alakja miatt még a keresztény

ségre is utalhat. 1999-re pedig szintén volt egy világvége jóslat: Nostradamus szerint az 1999-es esztendő hetedik hónapjában egy félelmetes király ereszkedik le az égből... épp, mint bizonyos tekintetben a mangában is.

Yuuko boltja mindig nyitva áll...

Ha kedveled a drámákat, a – leginkább kétezres évek eleji – bishoujo és bishounen karaktereket, az ártatlan romantikát, kedvelhető imádnivaló főszereplőket, kegyetlen machinációkat, plusz a lenyűgözően részletgazdag kidolgozást, akkor tegyél egy próbát a CLAMP műveivel!

Szeretnél egy bájos, romantikus művet nézni, melynek azért van egy olyan drámai oldala is, hogy a megnézése után szükséged lesz pár csomag zsebkendőre? Kezdj bele a Chobits és Kobato. tetszőleges feldolgozásába vagy éppen a Wish mangájába.

Közeleg az apokalipszis, és meg kéne menteni a Földet? Esetleg inkább hagyjuk elpusztulni? Mint ha valaki az X-et emlegetné. (De az RG Veda is ott integet a háttérből.)

Lányok nagy robotokkal? Magic Knights Rayearth. Lányok kis robotokkal? Angelic Layer. Esetleg lányok, akik maguk is robotok? Mintha már említettem volna: Chobits. Jó, a végét már nem kell annyira komolyan venni, csak érzékelteni akartam, hogy tényleg rengeteg különböző témájú sorozatuk van, így mindenki meg tudja találni köztük a saját kedvencét.

Remélem, hogy legalább néhány embernek meghoztam a kedvét valamelyik sorozathoz. Eredetileg 10 CLAMP művet terveztem volna bemutatni, azonban rájöttem, hogy nem tudok viszonylag röviden írni a xxxHOLiC című alkotásukról, így azt egy külön cikkben szeretném bemutatni. (Következő oldal)

